

Arrest

nr. 207 957 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-A. DESLANDES
Brederostraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Libanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERDONCK *loco* advocaat M. DESLANDES en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische en Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 augustus 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 augustus 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 oktober 2016 en op 17 mei 2017.

1.3. Op 6 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Aramees te zijn, christen-orthodox van religie en effectief geboren te zijn in 1960 in Hassaké stad te Syrië. U woonde tot u achttien jaar was in Qamishli stad en verhuisde dan naar Tel Hajjar in Hassaké stad. U liep lagere school. In uw kindertijd had u polio opgelopen waardoor uw voet aangetast werd. Ook invaliden dienden hun legerdienst echter te verrichten en u deed dit van 1985 tot 1987 als gewoon soldaat. U volgde uw basisopleiding in het Tishreen ziekenhuis van Damascus en diende vervolgens in het militaire ziekenhuis van Tartous en was werkzaam in de EHBO afdeling. U werd ook heropgeroepen in mei 1990 en zwaaide dan definitief af in maart 1991. U huwde met uw nicht langs moederszijde S.(...) Y.(...) (O.V. X; CG 16/16769/B) en jullie hebben drie intussen meerderjarige kinderen. U heeft tot u Syrië verliet gewerkt als werknemer in een garage. De plaats waar jullie woonden was onder controle van de Koerden die u gevraagd hadden mee te bewaken hetgeen u weigerde omdat u aan niemands kant stond. Alle strijdpartijen verdachten u ervan een informant te zijn van een of andere instantie. Begin 2014 trachtten u en uw echtgenote een paspoort aan te vragen. Omwille van uw standplaats tijdens uw militaire dienst en omdat u christen was, mocht u Syrië echter niet verlaten. Niet alleen bekwamen jullie zodoende geen paspoort, daarenboven werden jullie identiteitskaarten ingehouden. In juni 2014 vertrokken jullie op illegale wijze naar Libanon waar de kerk in jullie onderhoud en onderkomen voorzag. Jullie zijn naar België gekomen via gezinshereniging naar uw zoon E.(...) I.(...) (O.V. X; CG 14/19397) met een laissez-passer waarop uw geboortedatum geregistreerd staat als 14 september 1965. Op 13 augustus 2016 vliegen jullie naar België waar jullie zich vluchteling verklaarden op 19 augustus 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw militair boekje met attest van voltooiing van de legerdienst, uw familieboekje, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand van mevrouw, een uittreksel van de gezinssamenstelling uit het register en de laissez-passers van uzelf en uw echtgenote.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Syrische als de Libanese overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk

documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u in eerste instantie niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers enkel dat u over de Syrische nationaliteit beschikt maar verzweeg dat u ook over de Libanese nationaliteit beschikt (Verklaring DVZ, 19 augustus 2016, punt 6). Voor het Commissariaatgeneraal blijft u ook ontkennen over een andere nationaliteit dan de Syrische te beschikken (Gehoorverslag CGVS I, p. 5). Bij uitdrukkelijke confrontatie met het gegeven dat u wel degelijk over de Libanese nationaliteit beschikt, blijft u dit boudweg ontkennen (Gehoorverslag CGVS II, p. 9). Hiermee heeft u deze essentiële tegenstrijdigheid echter niet verklaard noch opgeheven. Uw digitale vingerafdrukken wezen uit dat u een visumaanvraag gedaan heeft. U hiermee geconfronteerd, stelde u dat u maar één visum heeft aangevraagd naar hier. Op de vraag of u dan één onder de Syrische nationaliteit en één onder de Libanese nationaliteit heeft aangevraagd, stelde u geen visum te kunnen aanvragen onder de Libanese nationaliteit. Er werd u opgeworpen dat het geen zin had te ontkennen, waarop u nogmaals ontkent de Libanese nationaliteit te bezitten (Gehoorverslag CGVS II, p. 11). Uw visumaanvraag werd gedaan onder de naam J.(...) K.(...), geboren op 01/01/1961 met als huidige nationaliteit Libanon. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier beschikt, blijkt dat op basis van het Libanese naturalisatiedecreet # 5247, wat verscheen in de Official Gazetteer (al-Jarida al-Rasmiyya) n°26 dd. 30/06/1994, u als J.(...) I.(...) F.(...) en uw echtgenote als S.(...) A.(...) A.(...) Y.(...) het Libanese staatsburgerschap verkregen hebben. U blijft overigens mist spuiten over uw geboortedatum: u zou effectief geboren zijn in 1960 maar "het zou verkeerdelijk genoteerd zijn als 1965". U stelde voorts geboren te zijn op 8 maart om dan meteen hierna te stellen dat dit niet klopt. Even later beweert u de dag en de maand waarop u geboren bent niet te weten. Op de vraag waar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dan 14 september 1965 vandaan haalt, stelt u dat dit de datum is die op het uittreksel van de gezinssamenstelling prijkt (Gehoorverslag CGVS I, p. 3-4). U biedt geen verklaring voor de discrepantie tussen beide data: als er een verschil is tussen de effectieve en de geregistreerde geboortedatum kan immers verwacht worden dat de geregistreerde geboortedatum op alle overheidsdocumenten gehanteerd wordt.

U haalde overigens bij aanvang van uw asielaanvraag immers nauwelijks elementen ten opzichte van Libanon aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Libanon of indien u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaarde pas tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dat Syriërs het zwaar te verduren hebben in Libanon door Hezbollah en de moekhabarat die daar zoveel macht hebben. Syriërs mogen er na 18u00 niet meer op straat gaan en velen worden er aangevallen, geslagen, bestolen en zelfs ontvoerd (Gehoorverslag CGVS II, p. 10). Noch voor DVZ noch tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS heeft u iets van deze nu ingeroepen vrees vermeld. U gaf ook toe niets persoonlijks meegemaakt te hebben in Libanon en trachtte dit te verklaren door te poneren er bijna niet buiten geweest te zijn en indien toch, dat u dat deed met een kruis rond uw hals omdat er minder druk op de christenen is (Gehoorverslag CGVS II, p. 10). Aan uw beweerde vrees ten aanzien van Libanon kan dan ook geen geloof gehecht worden.

De documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande vaststellingen niet om te buigen: uw militair boekje met attest van voltooiing van de legerdienst, uw familieboekje, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand van mevrouw, een uittreksel van de gezinssamenstelling uit het register en de laissez-passers van uzelf en uw echtgenote ondersteunen uw identiteit die op zich niet ter discussie staat. Er dient nog op gewezen te worden dat deze documenten een indicatie vormen voor het vermoeden dat Syrië niet uw hoofdverblijfplaats was maar Libanon. De "recentste" Syrische stukken die u neerlegt, met name de uittreksels uit de registers, dateren van september 2014 maar u zou het land reeds verlaten hebben in juni 2014 (Gehoorverslag CGVS I, p. 11). U heeft niet eens de beschikking over het vernieuwde Syrische familieboekje maar legt nog een oud exemplaar neer uit 1985 en ook uw militaire boekje dateert van 1985, met laatste bijwerkingen 1991 (Gehoorverslag CGVS II, p. 4). U verklaarde nog nooit een paspoort te hebben gehad, daar waar uit uw visumhit blijkt dat u wel degelijk de beschikking heeft gehad over een Libanees paspoort, met name een gewoon paspoort met nummer RL2900824 afgeleverd op 13 augustus 2014 (Gehoorverslag CGVS I, p. 5). Ook de Facebookpagina van jullie dochter M.(...) wijst erop dat jullie een leven uitbouwden in Libanon en niet in Syrië: ze omschrijft zichzelf als zijnde van Beiroet en woont daar in tegenstelling tot jullie bewering dat ze zich nog in Hassaké zou bevinden (Gehoorverslag CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een geponde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico

op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, S.(...) Y.(...) (O.V. X; CG 16/16769/B) door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Voor uw zoon E.(...) I.(...) (O.V. X; CG 14/19397) werd destijds een erkenningsbeslissing genomen. Het CGVS benadrukt evenwel dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 2 juni 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een bembom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft

van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, maar dat u wel naar Libanon kan worden teruggeleid.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. In hoofddorde vraagt verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling in de

zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) te erkennen. In subsidiaire orde meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden verleend.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van verzoekers militaire boekje, het rapport “*Syria and Syrian-occupied Lebanon*” van Human Rights Watch van september 1990, de publicatie “*Syria. Torture by the security forces*” van Amnesty International Publications van oktober 1987, een verklaring van de aartsbisschop van de Mont Liban des Syriaques Orthodoxes dd. 10 mei 2016, het document “*Note on burden and standard of proof in refugee claims*” van UNHCR van 16 december 1998, de reisadviezen voor Libanon uitgaande van de Belgische, Franse, Engelse en Amerikaanse overheden en het artikel “*Premier Libanon vreest voor zijn leven en treedt af*” van De Morgen van 4 november 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een medisch rapport dd. 26 juni 2018, een tekening met aanduiding van verzoekers littekens, bijgevoegd bij het medisch rapport van 26 juni 2018, de Harvard Trauma Vragenlijst, ingevuld door verzoeker en bijgevoegd bij het medisch rapport van 26 juni 2018, de resultaten van de Bourdon-Wiersma test, uitgevoerd bij verzoeker en bijgevoegd bij het medisch rapport van 26 juni 2018 en een verklaring van een tandarts dd. 25 juni 2018.

2.2.2. Op 27 juni 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 8 januari 2018.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij voor de Dienst vreemdelingenzaken verzweeg dat hij naast de Syrische ook over de Libanese nationaliteit beschikt en hij dit ook voor het Commissariaat-generaal bleef ontkennen, zelfs na uitdrukkelijke confrontatie met het gegeven dat hij wel degelijk over de Libanese nationaliteit beschikt, zijn digitale vingerafdrukken immers uitwezen dat hij een visumaanvraag gedaan heeft onder de naam J.K., geboren op 01/01/1961 met als huidige nationaliteit Libanon en uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat op basis van het Libanese naturalisatiedecreet # 5247, wat verscheen in de Official Gazetteer (al-Jarida al-Rasmiyya) n°26 dd. 30/06/1994, hij als J.I.F. en zijn echtgenote als S.A.A.Y. het Libanese staatsburgerschap verkregen hebben, en hij overigens mist blijft spuiten over zijn geboortedatum, (ii) hij bij aanvang van zijn asielaanvraag nauwelijks elementen aanhaalde ten opzichte van Libanon, hij pas tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaarde dat Syriërs het zwaar te verduren hebben in Libanon door Hezbollah en de moekhabarat die daar zoveel macht hebben, dat Syriërs er na 18u00 niet meer op straat mogen gaan en dat velen er worden aangevallen, geslagen, bestolen en zelfs ontvoerd doch hij noch voor DVZ noch tijdens zijn eerste gehoor voor het CGVS iets van deze ingeroepen vrees heeft vermeld en hij ook toegaf niets persoonlijks meegemaakt te hebben in Libanon, hetgeen hij trachtte te verklaren door te poneren er bijna niet buiten geweest te zijn en indien toch, dat hij dat deed met een kruis rond zijn hals omdat er minder druk op de christenen is, zodat aan zijn beweerde vrees ten aanzien van Libanon geen geloof kan gehecht worden, (iii) de door hem neergelegde documenten niet vermogen bovenstaande vaststellingen om te buigen daar deze slechts zijn identiteit ondersteunen die op zich niet ter discussie staat, deze documenten bovendien een indicatie vormen voor het vermoeden dat Syrië niet zijn hoofdverblijfplaats was maar Libanon, zoals wordt toegelicht, hij verklaarde nog nooit een paspoort te hebben gehad daar waar uit zijn visumhit blijkt dat hij wel degelijk de beschikking heeft gehad over een Libanees paspoort afgeleverd op 13 augustus 2014 en ook de Facebookpagina van zijn dochter M. erop wijst dat zij een leven uitbouwden in Libanon en niet in Syrië aangezien zij zich omschrijft als zijnde van Beiroet, waar zij ook woont in tegenstelling tot verzoekers bewering dat ze zich nog in Hassaké zou bevinden, (iv) de vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Libanon een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft aangetoond dat hij er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volstaat om de overige door hem aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden afgespeeld hebben niet verder te onderzoeken omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn asielaanvraag zou kunnen leiden, (v) wat betreft het feit dat voor zijn zoon E.I. destijds een erkenningsbeslissing werd genomen dient te worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag en (vi) uit een grondige analyse van

de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

2.6.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naast de Syrische tevens over de Libanese nationaliteit beschikt. Hoewel verzoeker zijn Libanese nationaliteit bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verzweeg en hij tijdens zijn horen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hardnekkig bleef ontkennen over een andere nationaliteit dan de Syrische te beschikken, wordt in voorliggend verzoekschrift niet langer betwist dat verzoeker zowel de Syrische als de Libanese nationaliteit bezit. Verzoeker dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

2.6.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat hij in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet: *“U haalde overigens bij aanvang van uw asielaanvraag immers nauwelijks elementen ten opzichte van Libanon aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Libanon of indien u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaarde pas tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dat Syriërs het zwaar te verduren hebben in Libanon door Hezbollah en de moekhabarat die daar zoveel macht hebben. Syriërs mogen er na 18u00 niet meer op straat gaan en velen worden er aangevallen, geslagen, bestolen en zelfs ontvoerd (Gehoorslag CGVS II, p. 10). Noch voor DVZ noch tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS heeft u iets van deze nu ingeroepen vrees vermeld. U gaf ook toe niets persoonlijks meegemaakt te hebben in Libanon en trachtte dit te verklaren door te poneren er bijna niet buiten geweest te zijn en indien toch, dat u dat deed met een kruis rond uw hals omdat er minder druk op de christenen is (Gehoorslag CGVS II, p. 10). Aan uw beweerde vrees ten aanzien van Libanon kan dan ook geen geloof gehecht worden.*

De documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande vaststellingen niet om te buigen: uw militair boekje met attest van voltooiing van de legerdienst, uw familieboekje, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand van mevrouw, een uittreksel van de gezinssamenstelling uit het register en de laissez-passers van uzelf en uw echtgenote ondersteunen uw identiteit die op zich niet ter discussie staat. Er dient nog op gewezen te worden dat deze documenten een indicatie vormen voor het vermoeden dat Syrië niet uw hoofdverblijfplaats was maar Libanon. De “recentste” Syrische stukken die u neerlegt, met name de uittreksels uit de registers, dateren van september 2014 maar u zou het land reeds verlaten hebben in juni 2014 (Gehoorslag CGVS I, p. 11). U heeft niet eens de beschikking over het vernieuwde Syrische familieboekje maar legt nog een oud exemplaar neer uit 1985 en ook uw militaire boekje dateert van 1985, met laatste bijwerkingen 1991 (Gehoorslag CGVS II, p. 4). U verklaarde nog nooit een paspoort te hebben gehad, daar waar uit uw visumhit blijkt dat u wel degelijk de beschikking heeft gehad over een Libanees paspoort, met name een gewoon paspoort met nummer RL2900824 afgeleverd op 13 augustus 2014 (Gehoorslag CGVS I, p. 5). Ook de Facebookpagina van jullie dochter M.(...) wijst erop dat jullie een leven uitbouwden in Libanon en niet in Syrië: ze omschrijft zichzelf als zijnde van Beiroet en woont daar in tegenstelling tot jullie bewering dat ze zich nog in Hassaké zou bevinden (Gehoorslag CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.”

2.6.3. In het verzoekschrift tracht verzoeker aan te tonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Libanon, dan wel dat hij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij doet te dezen een geheel nieuw feiten- en asielaanvraag uit de doeken: *“Verzoeker is op 28 december 1960 geboren in Hassaké stad te Syrië en is christen-orthodox van religie.*

In 1971, op elfjarige leeftijd, is Verzoeker met zijn gezin gevlucht naar Libanon, nadat zijn vader ter dood veroordeeld was in Syrië.

In 1978 werd Verzoeker lid van de Libanese Nationaal-Liberale Partij ((...) Hizb al-Ahrar al-Watani), een christelijke partij, waarin hij een actieve rol opnam tijdens de Libanese burgeroorlog. Deze partij verzette zich, onder andere, tegen het Syrische regime en deelde niet dezelfde ideologie als deze van het Syrische regime.

In 1982 trouwde Verzoeker in Libanon met S.(...) Y.(...), zijn nicht langs moederzijde.

Op 17 augustus 1985 keerde Verzoeker -die tot dan een illegaal bestaan kende in Libanon- terug naar Syrië.

Na zijn terugkeer vatte Verzoeker zijn legerdienst aan. Deze vervulde hij gedurende een eerste periode van 1 jaar en 7 maanden tot 1 maart 1988 (zoals aangetoond door zijn militair boekje; Bijlage 2).

Op dat moment was de Arabische Socialistische Ba'ath partij ((...) Hizb al-Baath al-Arabi al-Ishtiraki) aan de macht in Syrië.

De legerdienst van Verzoeker werd abrupt gestopt, nadat Verzoeker opgeroepen werd door de Syrische veiligheidsdiensten. Zij deelden hem mee informatie te bezitten dat Verzoeker lid geweest is van de Libanese Nationaal-Liberale Partij die zich verzette tegen het Syrische regime en zij beschuldigden Verzoeker ervan als informant in het leger te zijn getreden. Niets was minder waar! Omwille van deze beschuldigingen door de Syrische veiligheidsdiensten, werd Verzoeker vanaf die dag ook gevangengehouden.

Er bestaat geen twijfel over dat in die periode de Syrische militaire dienst bijzondere aandacht besteedde aan en hardhandig optrad tegen personen die op (geweldloze) wijze lid waren van een partij met een gedachtegoed dat niet overeenstemde met deze van het regime aan de macht, zoals de Nationaal-Liberale Partij (Bijlage 3).

Verzoeker werd vastgehouden in verschillende gevangenissen, maar het grootste deel van zijn gevangenschap bracht hij door in de gevangenis "Mezzeh" te Damascus. Deze gevangenis staat gekend voor het gevangenhouden van militaire en politieke gevangenen en was gekend als een vreselijke veruitwendiging van de Syrische repressie. Inbreuken op mensenrechten en folterpraktijken werden ook geregeld gerapporteerd uit deze gevangenis, voornamelijk in de periode tussen 1970 en 2000 (Bijlage 4).

Tijdens deze periode van gevangenneming werd Verzoeker meermaals gefolterd.

Verzoeker werd de eerste acht maanden van zijn gevangenneming in een donkere kamer opgesloten, waarbij hij acht maanden lang geen streepje lichtte zien kreeg, noch zijn kamer kon verlaten.

Dit was echter nog maar het begin van de foltering die hij zou ondergaan. Verzoeker werd nadien samen met 117 andere gevangenen in een kleine ruimte opgesloten, waarbij de gevangenen dag in dag uit zo goed als naakt dienden te leven (zij hadden enkel recht op ondergoed). De ruimte waarin zij werden opgesloten had 2 gaten in het plafond, waardoor zowel de hitte, als de kilte en de regen konden binnendringen, met alle lichamelijke gevolgen van dien.

Toen de veiligheidsdiensten te kennen hadden gekregen dat Verzoeker geopereerd was geweest aan zijn been, ten gevolge van de opgelopen polio, hebben zij zich naar harten lust uitgeleefd door zijn been meermaals te breken. Dit was echter nog niet alles! Bovenop deze praktijken werden Verzoeker zijn tanden uitgetrokken, werd hij geëlektrocuteerd, ondersteboven aan het plafond opgehangen en probeerden ze meermaals zijn rug te breken. Verzoeker herinnert zich nog zeer goed dat de hoofddaders van deze foltering A.(...) R.(...) en A.(...) S.(...) waren.

Verzoeker kwam uiteindelijk vrij uit de gevangenis in mei 1990 na het betalen van een aanzienlijke som geld van \$ 50.000. Deze som geld werd rechtstreeks door Verzoeker betaald aan Ali Douba, het hoofd van de Syrische veiligheidsdiensten in de periode tussen 1974-2000. Ali Douba staat vermeld op de lijst van personen wiens tegoeden bevroren zijn in het licht van de situatie in Syrië.

Echter, van vrij komen en gaan was er nog geen sprake.

Op 8 mei 1990 (opnieuw zoals wordt aangetoond door zijn militair boekje) vat Verzoeker zijn legerdienst weer aan tot maart 1991, waardoor de Syrische veiligheidsdiensten hem nog steeds in de gaten kon houden.

In maart 1991 eindigt de legerdienst van Verzoeker, maar de beschuldigingen en bedreigingen stoppen helaas niet. Verzoeker bleef bedreigd worden omwille van dezelfde redenen, zijn lidmaatschap bij de Libanese Nationaal-Liberale partij en zijn zogezegde rol als informant in het leger. Syrische strijdkrachten zijn kort nadat zijn legerdienst afgelopen was zijn huis op zeer gewelddadige wijze binnengetrepen. Verzoeker was gelukkig niet thuis. Nadat een buurvrouw hem gewaarschuwd heeft dat gewapende mannen op zoek waren naar hem besloot hij te vluchten uit Hassaké.

Verzoeker vluchtte met zijn vrouw naar het christelijk dorpje Tel Makhada, waar de schoonvader van zijn zus leefde.

Dit was echter niet voldoende om met rust gelaten te worden. De Syrische veiligheidsdiensten slaagden erin Verzoeker terug te vinden. Op een bepaalde dag kwamen verschillende auto's aangerezen in het dorp, met roepende en gewapende mannen aan boord die op zoek waren naar Verzoeker. Deze

mannen schoten in de lucht en waren zeer duidelijk tot alles in staat om Verzoeker terug te vinden en mee te nemen.

Dankzij de snelle reactie van een alerte buurvrouw, heeft Verzoeker kunnen vluchten langs de achterkant van het huis, door weg te rennen via de daken van de huizen.

Vanaf dat moment beseftte Verzoeker dat hij nergens nog veilig kon zijn. Ze zouden hem vinden, ongeacht waar hij zou verblijven. Om die reden besliste hij de grens met Libanon over te steken. Een paar dagen later zijn de echtgenote van Verzoeker, alsook zijn kinderen eveneens de grens overgestoken met Libanon.

Eenmaal de grens overgestoken werden zij opgevangen door de kerk, die christenen in gelijkaardige situaties onder de arm nam. Het is ook te kerk die hen, om hen te beschermen, een nieuwe Libanese identiteit verschaftte, waarbij de nieuwe naam van Verzoeker J.(...) K.(...) luidde.

Zolang Verzoeker en zijn gezin onder hun nieuwe identiteit leefden, die ongekend was bij de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah in Libanon (die gekend staat als een geallieerde van de Syrische strijdkrachten) konden zij in een relatief veilige omgeving leven. Dit was echter niet het geval voor tal van andere Syriërs die zoals Verzoeker Syrië waren ontvlucht, maar op wie de jacht was ingezet door Hezbollah juist omwille van het verlaten van en het zich verzetten tegen Syrië.

Het gebeurde op regelmatige basis dat Syrische christenen die Syrië ontvlucht waren voor Libanon en die door de Syrische veiligheidsdiensten weer gevonden werden, ontvoerd werden en vermoord.

Dit was het lot dat Verzoeker te wachten stond indien de Syrische veiligheidsdiensten de link hadden gelegd tussen de nieuwe (Libanese) identiteit van Verzoeker en zijn reële Syrische identiteit. Verzoeker heeft zich zo lang mogelijk proberen schuil weten te houden, tot de dag dat christenen uit zijn nabije omgeving meegenomen werden en nooit terug zijn gekeerd. Verzoeker wist vanaf dat moment dat de Syrische veiligheidsdiensten op het punt stonden zijn reële identiteit te ontdekken, met alle gevolg van dien.

Op dat ogenblik besliste Verzoeker om met zijn gezin onder te duiken. Zij konden schuilen in het klooster Saint Gabriel Ajaltoun/Keserouan dat hen onderdak verschaftte en hen zo goed mogelijk probeerde te helpen (Bijlage 5). Het was echter niet mogelijk voor het klooster om hen permanent te beschermen en dus besliste Verzoeker om met zijn vrouw de reis naar België af te leggen en hier asiel aan te vragen. Dit was hun enige kans om te overleven.

Hun dochter is in Libanon gebleven en is getrouwd met een man met de Libanese nationaliteit. Voor haar is het risico dat ze loopt door in Libanon te blijven, eerder beperkt, aangezien zij de naam van haar man draagt. Verzoeker zijn tweede zoon verblijft momenteel ook in Libanon, nog steeds onder zijn valse identiteit, maar zal zo snel mogelijk Libanon proberen te verlaten omwille van de vrees vervolgd te worden door de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah.

Op 13 augustus 2017 verliet Verzoeker Syrië voor België en vroeg op 19 augustus 2017 asiel aan.”

Verzoeker erkent dat hij tijdens zijn twee horen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen relatief beperkte elementen heeft aangeleverd met betrekking tot Libanon. Dit is volgens verzoeker te verklaren door een diepgewortelde vrees voor de blootstelling van zijn nieuwe identiteit. Verzoeker heeft immers, teneinde zichzelf en zijn gezin te beschermen, een andere identiteit aangenomen in Libanon. Dit was en is nog steeds zijn enige verweermiddel in de klopjacht die op hem gehouden wordt door de Syrische strijdkrachten en Hezbollah in Libanon. Het is deze vrees die verzoeker heeft aangezet om niet de volledige waarheid te onthullen. Verzoeker vreesde immers dat, indien hij zijn Libanese identiteit en deze van zijn echtgenote te kennen zou geven tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit zou betekenen dat hun Libanese identiteit algemeen gekend zou worden en dat zij gevonden zouden worden door de Syrische strijdkrachten. Sinds zijn gevangenneming en de ondergane foltering en bedreigingen heeft verzoeker het naar eigen zeggen ook zeer moeilijk om overheidsinstanties te vertrouwen. Verzoeker meent dat, gelet op de in het verzoekschrift aangehaalde feiten en de foltering en bedreigingen die hij reeds heeft moeten ondergaan omwille van zijn lidmaatschap bij een politieke partij, niet kan ontkend worden dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat om eenmaal in Libanon vervolgd te worden of een ernstig risico op reële schade te lopen. Hij licht toe: *“Terugkeren naar Libanon betekent voor Verzoeker, van zodra hij nog maar geland zal zijn, ontvoerd te worden door de Syrische strijdkrachten of Hezbollah, om - naar alle waarschijnlijkheid- weer maandenlang gefolterd te worden met de dood als gevolg. Deze vrees is nu des te meer gegrond, daar dat zijn identiteit nu gekend zal zijn.”*

Verzoeker besluit dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en dat hij daarom als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft Libanon immers verlaten uit vrees om slachtoffer te worden van een aanslag op zijn leven, dit op basis van zijn religieuze en politieke overtuiging en de brutale moordtocht op christenen in Syrië en Libanon. Zijn actuele vrees bestaat er in dat, indien hij gedwongen wordt naar

Libanon terug te keren, hij niet anders kan dan ondergedoken te leven in de hoop op die manier een nieuwe aanslag op zijn leven te voorkomen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn vrees om slachtoffer te worden van een nieuwe aanslag niet puur in zijn hoofd zit. Het is volgens verzoeker immers publiek bekend dat het geweld in Libanon vandaag in belangrijke mate gericht is op personen die zich niet bekeren tot de islam, en des te meer tegen personen die een andere politieke ideologie delen en actief zijn geweest in een politieke partij die zich verzette tegen het Syrisch regime. Verzoeker acht het dan ook aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar Libanon zal worden geïsoleerd door de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah omwille van zijn religieuze en politieke overtuiging.

Indien er ten onrechte zou worden besloten om hem niet te erkennen als vluchteling, zijn er naar mening van verzoeker alvast voldoende bewijzen aangebracht om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Gelet op het in het verzoekschrift uiteengezette feitenrelaas en voornamelijk gelet op het feit dat hij reeds gefolterd is geweest in het verleden, is het volgens verzoeker immers duidelijk dat hij een persoonlijk en ernstig risico op schade loopt. Hij kan immers bij een terugkeer naar Libanon op elk moment worden aangevallen of gedood omwille van zijn politieke overtuiging en gelet op de aanwezigheid van Syrische strijdkrachten en Hezbollah in Libanon.

2.6.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift, nagenoeg zijn ganse leven in Libanon heeft gewoond, er in het huwelijk is getreden en een gezin heeft gesticht. Hij is in 1985 teruggekeerd naar Syrië om er zijn legerdienst te vervullen, wat hij staft aan de hand van zijn legerboekje, om vervolgens begin jaren '90 terug te keren naar Libanon.

De Raad hecht echter niet het minste geloof aan verzoekers beweringen als zou hij begin jaren '90 naar Libanon zijn gevlucht omdat hij werd vervolgd door de Syrische veiligheidsdiensten, door wie hij tijdens zijn legerdienst zou zijn gevangengezet en gefolterd omwille van zijn lidmaatschap van de Libanese Nationaal-Liberale Partij, die zich verzette tegen het Syrische regime, en omdat hij ervan beschuldigd werd als informant in het leger te zijn getreden. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij actueel in Libanon nog steeds de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah zou hoeven te vrezen, zoals blijkt uit wat volgt.

De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpcedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten en dat hij twee maal werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakte in de loop van de administratieve procedure echter op geen enkel ogenblik gewag van opsluiting en foltering door de Syrische veiligheidsdiensten tijdens zijn legerdienst, noch van het feit dat hij actueel in Libanon nog steeds de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah zou hoeven te vrezen. De Raad benadrukt andermaal dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is niet ernstig dat verzoeker *a posteriori*, na confrontatie met een negatieve beslissing, een aantal nieuwe gegevens te berde brengt in een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker geeft in het verzoekschrift ook geen aanvaardbare verklaring voor het niet eerder vermelden van de thans in het verzoekschrift aangehaalde asielmotieven. Immers, waar hij aanhaalt dat hij het sinds zijn gevangenneming en de ondergane folteringen zeer moeilijk heeft om overheidsinstanties te vertrouwen, herhaalt de Raad nogmaals dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielpcedure, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien impliceert een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele schroom of

wantrouwen ten aanzien van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige, volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen en voor het niet vermelden van de Libanese nationaliteit van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij, teneinde zijn gezin te beschermen, na zijn aankomst in Libanon een andere identiteit, J.K., heeft aangenomen die ongekend was bij de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah in Libanon waardoor zij er in een relatief veilige omgeving konden leven, en dat hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties niet de volledige waarheid wenste te onthullen omdat hij wilde vermijden dat deze identiteit gekend zou worden bij de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat op basis van het Libanese naturalisatiedecreet # 5247, wat verscheen in de Official Gazetteer (al-Jarida al-Rasmiyya) n°26 dd. 30/06/1994, verzoeker onder zijn naam J.I.F. het Libanese staatsburgerschap verkregen heeft. Ook van verzoekers echtgenote kan allerminst ernstig worden volgehouden dat zij in Libanon een andere identiteit heeft aangenomen. S.A.A.Y., onder welke naam zij in 1994 op basis van voornoemd naturalisatiedecreet het Libanese staatsburgerschap heeft verkregen, betreft immers haar eigen naam, waarbij A.A. haar vadersnaam is (administratief dossier, stuk 15B, gehoor CGVS dd. 06/10/2016, p. 2). Er kan aldus geenszins worden gesteld dat verzoeker en zijn gezin in Libanon onder een 'geheime' identiteit zouden hebben geleefd om alzo onder de radar te blijven van de Syrische veiligheidsdiensten en hun bondgenoot Hezbollah.

Bovendien kan de door verzoeker geschetste gang van zaken geheel niet overtuigen. Verzoekers militaire boekje, dat werd afgeleverd op 30 april 1985, werd tijdens de gehoren vertaald door de aanwezige tolk. Uit deze vertalingen blijkt dat verzoeker een militaire dienst van 30 maanden diende te vervullen, dat hij een eerste keer in dienst is gegaan op 17 augustus 1985 en dat hij afzwaaide op 1 maart 1988 (reden van afzwaaien: dienststopzetting) (administratief dossier, stuk 7, p. 3-4 en stuk 15, p. 13). Uit de vermeldingen in verzoekers legerboekje blijkt dus dat hij, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift, op 1 maart 1988 zijn volledige legerdienst van 30 maanden had vervuld. Verzoeker werd opnieuw opgeroepen in mei 1990, blijkens zijn verklaringen omwille van de Golfoorlog, en zwaaide definitief af in maart 1991 (administratief dossier, stuk 7, p. 3-4 en stuk 15, p. 13-14). Verzoekers beweringen in het verzoekschrift dat zijn legerdienst na een periode van 1 jaar en zeven maanden abrupt werd gestopt nadat hij werd opgeroepen en gevangen gehouden door de Syrische veiligheidsdiensten worden reeds tegengesproken door het voorgaande. Zo verzoeker werkelijk gedurende ruim twee jaar zou zijn vastgehouden en gefolterd door de Syrische veiligheidsdiensten omwille van zijn lidmaatschap van de Libanese Nationaal-Liberale Partij en omdat hij ervan beschuldigd werd als informant in het leger te zijn getreden, tart het daarenboven iedere verbeelding dat hij na zijn vrijlating in mei 1990 opnieuw gedurende 10 maanden in het leger zou hebben moeten dienen waardoor hij zijn zagezegde rol van informant terug kon opnemen. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn dienstplicht beide malen vervulde in het militair ziekenhuis van Tartous, waar ook gevangenen werden verzorgd die waren gefolterd (administratief dossier, stuk 7, p. 7-8 en stuk 15, p. 12-14). Verzoeker beschikte hierdoor, volgens zijn eigen verklaringen, over gevoelige informatie zodat het volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht dat men iemand die ervan verdacht wordt informant te zijn op een dergelijke positie zou plaatsen. Verzoeker beaamde tijdens het tweede gehoor overigens dat enkel loyale mensen, die geacht waren regimegetrouw te zijn, in militaire ziekenhuizen werden geplaatst. Zo verklaarde hij dat het meestal christenen, alawieten en druzen waren die in de militaire ziekenhuizen werkten. Gevraagd of hij als christen werd vertrouwd om op die post gezet te worden door het regime, antwoordde hij *"Het regime denkt dat de christenen aan hun kant staan en ze vertrouwen de christenen meer ja. Eerst alawieten en dan christenen op de tweede plaats."* (administratief dossier, stuk 7, p. 8-9). Gelet op het voorgaande, kan aan verzoekers beweringen in het verzoekschrift omtrent de behandeling die hem te beurt zou zijn gevallen tijdens zijn legerdienst niet het minste geloof worden gehecht. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij ook na de beëindiging van zijn legerdienst bleef bedreigd worden omwille van zijn lidmaatschap bij de Libanese Nationaal-Liberale partij en zijn zagezegde rol als informant in het leger. Kort na het beëindigen van zijn legerdienst zouden Syrische strijdkrachten op gewelddadige wijze zijn huis zijn binnengevallen, waarna hij met zijn vrouw naar het christelijke dorpje Tel Makhada vluchtte, waar hij blijkens zijn verklaringen in het verzoekschrift echter werd teruggevonden door gewapende mannen die duidelijk tot alles in staat waren om hem te vinden en mee te nemen. Deze verklaringen dragen alleen maar bij tot verzoekers algehele ongeloofwaardigheid. Immers, indien de beschuldigingen en bedreigingen ten aanzien van verzoeker bleven aanhouden, kan niet worden ingezien waarom de Syrische veiligheidsdiensten hem in maart 1991, toen hij definitief afzwaaide, gewoon naar huis lieten gaan en hem zodoende de kans gaven om te vluchten, om hem vervolgens kort daarop op zijn thuisadres in Hassaké en in Tel Makhada te gaan zoeken. Een dergelijke amateuristische aanpak van de Syrische veiligheidsdiensten kan de Raad geenszins overtuigen. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, zodra hij nog maar

geland zal zijn, zal ontvoerd worden door de Syrische strijdkrachten of Hezbollah om naar alle waarschijnlijkheid weer maandenlang gefolterd te worden met de dood tot gevolg. Zo het Syrische regime verzoeker daadwerkelijk zou willen vermoorden rijst echter de vraag waarom de Syrische veiligheidsdiensten, hun wrede reputatie indachtig, hem dan niet hebben gedood wanneer zij hier de kans toe hadden.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, hecht de Raad geen enkel geloof aan de door verzoeker beweerde (vrees voor) vervolging door de Syrische veiligheidsdiensten en kan evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn bewering als zou hij en zijn gezin zich gedurende al die jaren (begin jaren '90 tot augustus 2017) in Libanon onder een valse identiteit schuil hebben moeten houden om niet gevonden te worden door de Syrische veiligheidsdiensten of hun bondgenoot Hezbollah. Dat verzoeker vanaf het ogenblik dat christenen uit zijn nabije omgeving meegenomen werden en nooit zijn teruggekeerd wist dat de Syrische veiligheidsdiensten op het punt stonden zijn reële identiteit te ontdekken en dat hij daarom met zijn gezin is ondergedoken in het klooster Saint Gabriel Ajaltoun/Keserouan, kan in het licht van het voorgaande evenmin overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij en zijn echtgenote naar België zijn gekomen op basis van gezinshereniging. Verzoeker verklaarde dat zij een visumaanvraag hebben gedaan bij de Belgische ambassade te Beiroet. Na een wachttijd van bijna een jaar hebben zij toelating gekregen om naar België te komen (administratief dossier, stuk 15, gehoor CGVS dd. 06/10/2016, p. 4). Deze verklaringen stroken met de documenten in het administratief dossier waaruit blijkt dat op 28 juli 2016 door de Belgische consul te Beiroet aan verzoeker en zijn echtgenote een laissez-passer en een visum voor België werden afgeleverd. Dat verzoeker en zijn echtgenote een jaar de tijd hebben genomen om een legale reis naar België voor te bereiden en zij hiertoe in Beiroet de nodige formaliteiten hebben vervuld, valt niet te rijmen met de bewering ondergedoken te hebben geleefd in een klooster, noch met de vrees die verzoeker stelt te koesteren in Libanon en die hem ertoe zou hebben gebracht het land te verlaten.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoekers echtgenote tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal letterlijk verklaarde dat zij niet bang is voor Libanon: *“V: Heeft u een vrees ten aanzien van Libanon? AZ: Nee. Voor Libanon ben ik niet bang en nergens eigenlijk ook.”* (administratief dossier, stuk 7B, p. 4). Na het gehoor maakte de advocate hieromtrent via e-mail volgende opmerkingen: *“Wat betreft de voorlaatste vraag “heeft u een vrees ten aanzien van Libanon?”, zou ik willen opmerken dat mijn cliënte zich hier heeft laten meeslepen door het moment waardoor zij de draagwijdte van deze vraag foutief heeft ingeschat. In een poging om niet als “zwak” over te komen, heeft zij verkeerdelijk antwoorden gegeven die niet in overeenstemming zijn met haar werkelijke emoties. U zal zien dat uit het gehoorverslag van dhr. I.(...) blijkt dat zij wel degelijk een vrees koesteren t.a.v. Libanon.”* (administratief dossier, stuk 5). Deze uitleg overtuigt de Raad allerminst. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekers echtgenote er uitdrukkelijk op werd gewezen dat het noodzakelijk is de waarheid te vertellen omdat anders haar vrees niet beoordeeld kan worden (administratief dossier, stuk 7B, p. 6). Zowel de vraagstelling als de ondubbelzinnige verklaringen van verzoekers echtgenote zijn bovendien duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de wijziging die de advocaat *post factum* tracht aan te brengen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet hoeft te koesteren, noch dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 27 juni 2018 overgemaakte update (COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiietische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog

in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de gevaarlijke en onstabiele situatie in Libanon, voornamelijk omwille van de aanwezigheid van Hezbollah in het land, nog maar recentelijk bevestigd is geweest door het ontslag van de eerste minister van Libanon, die Hezbollah ervan beschuldigt onrust te stoken en Libanon in een "wurggreep" te houden en die bang is om vermoord te worden, zoals blijkt uit stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift, de bewering dat het gevaar des te groter is voor niet-moslims die zich verzet hebben en nog steeds verzetten tegen het Syrische regime zoals hijzelf en de verwijzing naar de reisadviezen voor Libanon uitgaande van de Belgische, Franse, Engelse en Amerikaanse overheden, adviezen die

overigens slechts gericht zijn aan onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormen voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Libanese nationaliteit bezitten, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.8. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers militair boekje met attest van voltooiing van de legerdienst, zijn familieboekje, een individueel uittreksel van de burgerlijke stand van zijn echtgenote, een uittreksel van de gezinssamenstelling uit het register en de laissez-passers van verzoeker en zijn echtgenote ondersteunen zijn identiteit en deze van zijn echtgenote, hun Syrische nationaliteit, verzoekers burgerlijke staat, gezinssamenstelling en voltooiing van zijn legerdienst, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

Het rapport "*Syria and Syrian-occupied Lebanon*" van Human Rights Watch van september 1990 en de publicatie "*Syria. Torture by the security forces*" van Amnesty International Publications van oktober 1987 kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen en volstaan dan ook niet om aan te tonen dat hij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

De verklaring van de aartsbisschop van de Mont Liban des Syriaques Orthodoxes dd. 10 mei 2016 werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in verzoekers verzoek om internationale bescherming. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

De reisadviezen voor Libanon uitgaande van de Belgische, Franse, Engelse en Amerikaanse overheden en het artikel "Premier Libanon vreest voor zijn leven en treedt af" van De Morgen van 4 november 2017 werden onder punt 2.7. reeds in aanmerking genomen.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde stukken, met name een medisch rapport dd. 26 juni 2018, een tekening met aanduiding van verzoekers littekens, bijgevoegd bij het medisch rapport van 26 juni 2018, de Harvard Trauma Vragenlijst, ingevuld door verzoeker en bijgevoegd bij het medisch rapport van 26 juni 2018, de resultaten van de Bourdon-Wiersma test, uitgevoerd bij verzoeker en bijgevoegd bij het medisch rapport van 26 juni 2018 en een verklaring van een tandarts dd. 25 juni 2018., benadrukt de Raad andermaal dat documenten, zo ook medische attesten, een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Bovendien vormen deze attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen/littekens heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen vermits hij daar in grote mate moet buigen op de verklaringen van de patiënt. Verzoekers verklaringen omtrent de foltering die hij zou hebben ondergaan tijdens zijn legerdienst werden hoger ongeloofwaardig bevonden. Bijgevoegd bieden de voorgelegde stukken geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS